

JESÚS NO ENS DEIXA LA PAU, ENS LA DÓNA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'evangeli d'avui (Jn 14,23-29) és curt, però dens. Forma part de la llarga catequesi que Jesús fa als seus deixebles en el sopar pasqual, com si li calgués recordar tot l'ensenyament abans de la seva definitiva partença. Encara que Jesús els parla en plural, en realitat és un examen de consciència personal que no ens deixa indiferents si tenim l'oïda atenta: m'estimes?, fas cas del que jo dic?

Si la resposta és afirmativa, Jesús ens confirma que el Pare també ens estimarà i que tots dos vindran a viure amb i en nosaltres. Quina sort! Som dels primers en aixecar el braç i cridar: «Oi tant, Senyor, tu saps que t'estimo!» Bo i acabada la frase ens adonem que no prou, que no a la manera de com ell voldria, sinó amb la nostra maldestra manera del pengim-penjam. Ens sentim avergonyits com la tercera vegada que Pere respon a Jesús, més endavant en el capítol 21, al final de l'evangeli de Joan: «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo».

Apareix un triple neguit. El primer, veure la nostra pròpia realitat i adonar-nos que el nostre amor no es podrà mai comparar amb el seu i que sempre ens trobarem amb nombres vermells en l'amor vers els germans. El segon, adonar-nos que no arribem a entendre plenament les paraules i les maneres de fer de Jesús, nosaltres que clarament som seguidors d'ell pel nostre baptisme i la nostra consagració i compromís. El tercer, la por que aviat ell ja no hi serà.

Jesús continua la catequesi manifestant la Trinitat: el meu Pare us enviarà l'Esperit Sant en nom meu. L'Esperit Sant és un defensor i el millor catequista: no solament ens ajudarà a recordar les paraules de Jesús i, a més, ens ho farà entendre. No parla de fets, sinó de paraules, perquè Jesús és la Paraula del Pare; «paraula de Déu» proclama al final qui llegeix l'evangeli.

Jesús exclama: «Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu!». No ens deixa la pau, ens la dóna, però no com la dóna el món. I aquest crit ens arriba endins de l'ànima i ens fa tancar els ulls recordant com, en tants moments de foscor i de neguit, sentir ni que fos fugaçment que ell era més al fons de nosaltres mateixos, sostenint-nos, ens ha pacificat d'una manera desconeguda i ens ha alliberat de la nostra pròpia presó.

Jesús, apassionat pel seu Pare, acaba amb una frase que revela la seva humilitat: «el Pare és més gran que jo». Segurament allò que ens costa més en la nostra relació amb Déu és acceptar que Déu actuï a la seva manera i que li deixem fer.